

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Quænam genera peccantium maximè de spe decidant?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

magnitudine diuinæ bonitatis. Meritò quidem ante oculos ver-
sari debet peccatori scelerum enormitas, sed iuxta etiam ponenda
est misericordiæ Dei magnitudo. *Si quis iam lapsus & nimio sceleris
ponderè oppressus desperare iam capit, ait Hipponensis Præsul, atten-
dat vulneris magnitudinem, sed non desperet medici potestatem: pecca-
tum enim cum desperatione, certa mors est. Nemo dicat, ego, si iam
aliquid mali feci, iam damnatus sum; Deus malis talibus non ignoscit.
Cur non addo peccata peccatis, fruor seculo, in voluptate lasciuia, in cu-
piditate nefaria. Jam perditâ spe reparationis, vel hoc habeam, quod vi-
deo, si non possum habere, quod credo. Deus enim noster sic cautos facit,
quando ceciderunt: sic desperatos esse non vult, qui ceciderunt.*

III.

Quemadmodum neque Iudas sic voluit esse desperatû:
voluit tamen ipse desperare Iudas penitentiâ ductus, sine diuinæ
misericordiæ recordatione. *Habebat lachrymas Petrus pio quas fun-
debat affectu: ait D. Ambrosius, Non habebat proditor fletus, qui-
bus sacrilegium fateretur: ut, dum suo reus iudicio damnatur, & spon-
taneo supplicio expiatur facinus: pietas Domini, qui se ipse nollet vlci-
fi, & diuinitas probaretur, qui conscientiam mentis inuisibili potestate
interrogaret. Usque adeò magna est Domini pietas, ut vel, in ipso
proditore suo, se se nollet vlciisci; vsque adeò magna vis consci-
entiæ, ut vbi carnifex deest, laqueo se ipsâ plectat. Non vult tamen
hoc Deus, qui ait: Nolo mortem impij, sed ut conuertatur impius à
via sua, & uiuat. Itaque de illis non est desperandum, qui adhuc ma-
la sua non solum corrigere volunt, sed etiam defendere non erubescunt.
Sic nec illa ciuitas desperata fuit, de qua dictum est: Adhuc triduo, &
Niniue subuertetur. In ipso tamen triduo idonea fuit conuerti, orare,
plangere, & de pœna imminente misericordiam promereri. Ita Augu-
stinus, qui alio loco addit: Nemo de peccati sui dimissione desperet,
quando & veniam meruerunt, qui Christum occiderunt. Item: Quid
autem conuerso non ignoscitur? Quis homicida desperet? si in spem
redditus est, à quo etiam Christus occisus est? At sunt quædam scele-
ra, & quoddam genus sceleratorum, de quibus plerique despe-
rant? cum & ipsi (scilicet auari, luxuriosi, venefici & magi) ple-
rumque soleant desperare? Esse tales, non nego; desperandum
tamen illis esse, pernego.*

IV.

Circa annum Christi 1017. in Aquitania, ante D. Io. Bapti-
stæ festum, tribus diebus, è cælo, pluuia sanguinis cecidit; qui cum
in lapidem aut carnem incidisset, non poterat elui; si verò supra
lignum

S. Augustin.
lib. 50. ho-
mil. hom. 21.

S. Ambros.
lib. 10. super
Lucam. c. 13.

Ezech. 33.
11.
S. Augustin.
1. 50. homil.
hom. 2.

Traçt. 3. in
Io. & serm.
36.

Baronius
1017.

lignum lapsus esset, lauabatur. De hac re consultus Fulbertus Episcopus Carnotensis, *per lapidem*, inquit, *impij*, *per carnem fornicarij significantur*; *per lignum mediij*, qui *neq; molles, ut caro, neq; ut lapis duri*. Addit *impios*, & *fornicarios indelebili nota, in sanguine suo, morituros*; *medios*, *per mortis angustiam, saluandos*. Verè lapides sunt homines impij & indurato corde; apud quos *sanguis sanguinem tetigit*, qui peccatum peccato addiderunt; postquam enim toti sunt scelere, velut impuro cruore, inquinati, addunt alium sanguinem, qui priorem deleri non sinit, desperationem. Quod etiam carni deditis accidit; qui aded plerumque molles sunt, ut existiment, se voluptates corporis non posse abdicare, atque idcirco, *in sanguine suo moriantur*. Impij illi adamante sunt duriores: adamas hirci sanguine dicitur liquefcere; illi autem neque Christi quidem sanguine molliuntur. Homines autem carnales Adonidis sanguinem sanguini Christi anteponunt. Hinc ineluibili desperationis nota maculantur; quæ est totius malitiæ complementum. Nam ut D. Chrystostomus ait, *Peccantes non dolere magis Deum exacerbat, quam peccare. Hominem quidem exacerbans, & amicos, & vicinos rogas: & siue semel, siue amplius te repulerit, iratus non recedis, sed auges supplicationem; Deo vero tuo exacerbato, osciis, & recedis, & delicijs vacas: quomodo non ex hoc ipso magis irritabis eum? Quapropter dignus es terram subire, nec hunc solem intueri, neq; penitus spirare; quòd tam facilem habens Dominum, & eum exasperas, & exasperans penitentiam non agis.*

Olex. 4. 2.

S. Chrystost.
hom. 46. ad
populum.

Quid ergo tanta Dei facilitas? quid patientia? quid clementia exigit? ut ne impij quidem & toti carni desperent. Ad hoc homo factus est, ad hoc sanguinem fudit, ut impijs iratum iudicem placeret, ut hominem animale spiritualem faceret: ut nemo quantumvis flagitiosus, damnaretur. Qui igitur desperant, desperant tantum quia volunt, non quia debent. Immo non potest desperare, quisquis vult misericordias Domini ante oculos ponere, atque id expendere, quòd peccatoribus grauissimis tam benignus pater exhibuit. Si enim eos ex cœno extraxit, qui toti in eo erant sepulti; an non poterunt extrahi, qui pedibus duntaxat luto immerguntur? In altera vita iustitiam suam magis, in hac magis misericordiam suam vult ostendere: quam ut maximè manifestet, manifestat erga maximos peccatores. Pertinacissima sunt

V.